

THEA ZOETEMAN

Trouw aan een belofte

Nicolet
trilogie #1

Thea Zoeteman

Trouw aan een
belofte

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

‘Dus je moet vanavond nog weg?’

Nicolet vergeet verder te eten en kijkt naar Maarten, haar man, die tegenover haar aan tafel zit. Hij kijkt nauwelijks op van zijn bord en eet rustig verder.

Robbert, hun zoontje van anderhalf jaar die naast haar in zijn kinderstoel zit, wordt ongeduldig en doet een poging om bij zijn bordje te komen. Nicolet schuift het haastig verder weg, onder luid protest van de peuter.

Maarten kijkt verstoord op. ‘Laat hem niet zo jengelen. Anders leg je hem maar op bed.’

‘Hij moet toch eten!’ Nicolets stem schiet verontwaardigd uit.

In stilte slaakt ze een zucht. Het is voor haar duidelijk dat Maarten uit zijn hum is. Waarschijnlijk heeft hij een drukke dag gehad op zijn werk en irriteert het hem dat hij nu nog niet zijn benen onder tafel uitstrekken kan.

‘Waar moet je vanavond naartoe?’ herhaalt ze haar vraag.

‘Receptie,’ antwoordt Maarten kort, terwijl hij de volgende hap naar binnen schuift. Dat belet hem verder te spreken.

‘Maar vertel dan: wat voor receptie?’

Maarten kauwt zijn mond leeg. Een beetje ongeduldig antwoordt hij: ‘Dat had ik je toch verteld? Ruud is vandaag getrouwd. Om halfnegen moet ik in Rotterdam zijn. We gaan er met alle collega’s naartoe.’

Nicolet laat van haar verbazing niets merken. Haastig schuift ze een volgend hapje in het geopende mondje van haar zoontje.

Had Maarten het verteld? Ze kan zich niets herinneren. Of raakt zij nu zo vergeetachtig?

‘Ik weet van niets.’

‘Ik heb het je toch echt gezegd.’

Nicolet haalt een tikkeltje onzeker haar schouders op. ‘Is het de bedoeling dat jullie allemaal zonder aanhang gaan?’

‘Daar heb ik niet naar gevraagd. Ik ging ervan uit dat je er niet voor zou voelen om mee te gaan.’

‘Hoe kom je daar nu bij? Ik kan juist zo goed opschieten met Jolanda. Ik heb haar leren kennen op een personeelsuitje vorig jaar, weet je nog? Het klikte meteen tussen ons. En toen ik haar enkele weken geleden in het winkelcentrum tegenkwam, hebben we ook zo fijn staan praten met elkaar. Ze vroeg me of ik meekwam naar de receptie. Ik was de datum vergeten en had er geen erg in dat het vandaag al zover was.’

‘Zie je wel dat het aan jezelf ligt?’ Met veel gekras van zijn vork schraapt Maarten zijn bord leeg. ‘Als je het opgeschreven had in je agenda, was je het niet vergeten.’

‘Je had me eraan kunnen herinneren.’

Maarten haalt zijn schouders op. ‘Ik ging ervan uit dat je er geen zin in zou hebben. We hoeven nu geen oppas te regelen. Dat scheelt weer.’

Nicolet klemt haar lippen op elkaar. Ze voelt zich boos en gekwetst.

Waarom gaat Maarten zo makkelijk aan haar gevoel en wensen voorbij? Hij heeft zelf gezien hoe leuk het klikte tussen Jolanda en haar op het personeelsuitje vorig jaar. Sindsdien hebben ze regelmatig contact. Niet overdreven, maar gewoon leuk.

‘Ik zal hun de felicitaties van je overbrengen,’ probeert Maarten het op een onbeholpen manier goed te maken. ‘En ik beloof je dat ik snel met hen afspreek.’

‘Ze zullen voorlopig genoeg aan elkaar hebben,’ werpt Nicolet tegen, terwijl ze met de slab het mondje van Robbert schoonmaakt. ‘Je denkt toch niet dat ze gelijk na hun trouwdag al hier op visite komen?’

‘Ook al niet goed!’ Het ongeduld en de ergernis klinken door in Maartens stem. ‘Oké, dan spreek ik niets af. Zeur dan ook niet.’

Pas als Maarten de deur uit is en zij met Robbert op haar arm naar boven gaat, laat ze haar gedachten de vrije loop.

Zes jaar geleden hebben Maarten en zij elkaar leren kennen op een verjaardag van gezamenlijke vrienden. Het was volle bak en er kon geen stoel meer bij in de kamer. Maarten en zij zijn naast elkaar terechtgekomen en zo in gesprek geraakt. Meteen was er een klik tussen hen, en toen ze die avond laat naar huis gingen, wisten ze allebei dat het geen afscheid voor altijd zou zijn.

Kort daarna werd een nieuwe afspraak gemaakt. Ze leerden elkaar al snel beter kennen en het duurde dan ook niet lang of ze kregen verkering.

Nicolet voelde zich gelukkig. Maarten was de man op wie ze onbewust had gewacht. Lief, spontaan, galant, vlot in de omgang, en hij had eigenlijk alles in zich wat Nicolet zich wenste.

Ze was tot over haar oren verliefd. En het was wederzijds.

Na twee jaar maakten ze vastere plannen. Ze waren zeker van elkaar en wilden trouwen. Waarom langer wachten als het niet nodig was? Ze hadden allebei een mooie baan. Maarten werkte bij een hoveniersbedrijf. Ze was trots op hem. Hij bezat twee gouden handen en wist van een kale, brakke tuin een oogverblindend plaatje te maken. Toen ze dit huis kochten, wilde Maarten hier niet eerder wonen voordat ook de tuin helemaal naar zijn wens was aangelegd.

Nicolet glimlacht als ze hieraan denkt. De tuin was voor Maarten op zijn minst zo belangrijk als het huis zelf. Daardoor waren ze langer bezig dan ze van tevoren ingeschat hadden.

Na drie jaar verkering was het eindelijk zover dat ze gingen trouwen.

Nicolet was gelukkig met Maarten. Na ruim een halfjaar wist ze dat ze zwanger was. Halverwege de maand april werd Robbert geboren. Op dat moment had Nicolet niets meer te wensen.

Haar ogen glijden naar het jongetje op haar arm. Zijn wangetjes zijn rood en zijn oogjes gaan al half dicht. Ze kust hem op de zachte haartjes.

‘Mama staat te dromen, Robbie,’ zegt ze zacht. ‘Maar met dro-

men komen we niet verder. Jij moet hoognodig je bedje in.'

Ze maakt het jongetje klaar voor de nacht. Even later ligt hij in het ledikantje terwijl ze over de rand heen gebogen, zacht zingt: 'Ik ga slapen, ik ben moe...'

Als ze halverwege het tweede couplet is, zijn Robberts oogjes gesloten. Hij slaapt.

Nicolet sluit de gordijnen, en na een laatste blik op het kleine jongetje loopt ze de kamer uit. De deur laat ze gewoontegetrouw op een kier staan.

Eenmaal beneden staat ze een poosje besluiteloos in de keuken, om dan vastberaden het koffiezetapparaat aan te zetten. Ze geeft zich niet langer over aan nutteloos gepieker. Ze zal het vanavond gezellig voor zichzelf maken. Ze heeft een mooi boek van de biebel liggen, en ze zou ook een van haar vriendinnen kunnen bellen.

Als ze met een volle mok in haar ene hand en een plak cake in de andere, de kamer weer binnengaat, komt toch weer even het spijtgevoel in haar op.

Toch jammer dat ze niet meekon vanavond. Haar moeder had vast op Robbert willen passen. Dan, resoluut, schudt ze haar hoofd alsof ze al haar gedachten van zich af kan schudden. Gedane zaken nemen geen keer.

Als de bel gaat, schrikt ze op. Ze heeft geen idee wie het kan zijn. Ze heeft niets afgesproken. Ze loopt de gang door en trekt de deur open.

'Renske!' Nicolet kijkt verrast als ze haar vriendin voor zich ziet staan. 'Hoe kom jij opeens hier? Wat leuk! Kom snel binnen.' Ze trekt de deur wijder open.

'Komt het uit?' Renske kijkt haar vragend aan.

'Alsof je wist dat ik vanavond alleen zou zijn. Gezellig!'

Een snelle windvlaag komt met Renske mee naar binnen, in gezelschap van enkele gekleurde bladeren. Snel doet Nicolet de deur weer achter haar vriendin dicht.

'Het is koud, hè?' gaat ze verder. 'Echt herfst, met die harde wind.'

Renske knikt, terwijl ze zich uit haar dikke jas pelt. Nicolet kijkt

haar vriendin opmerkzaam aan. Het valt haar op dat Renske wit ziet. En haar ogen staan zo anders. Triest, verdrietig...

Zo kent ze Renske niet. Ze is altijd vrolijk en opgewekt. En wat haar ook erg verbaast, is dat ze zo onaangekondigd hier voor de deur staat. Renske woont sinds enkele maanden aan de andere kant van het land. Wat doet ze opeens weer hier in haar oude omgeving?

Die vragen moeten maar wachten tot straks. Eerst moet ze haar vriendin voorzien van iets warmes.

‘Wil je koffie? Of warme chocolademelk?’

Ze ziet Renses ogen oplichten. ‘Warme chocolademelk graag. Ja, lekker.’

‘Ga maar gauw in de kamer zitten. Daar is het lekker warm.’

Terwijl Nicolet twee mokken uit het keukenkastje en een pak melk uit de koelkast pakt, borrelen er allerlei vragen in haar omhoog.

Automatisch maakt ze de chocolademelk warm in de magnetron. In de koelkast heeft ze een spuitbus slagroom staan. Vooruit, enkele calorieën meer of minder maakt ook niet meer uit, en ze weet dat ze Renske er een plezier mee doet. Ze is een lekkerbek!

Op een bordje legt ze een plak cake voor Renske, en daarmee loopt ze de kamer in.

Renske heeft zich ondertussen op de bank geïnstalleerd. Met een knik op de halflege mok vraagt ze: ‘Je was nog aan de koffie?’

Nicolet volgt haar blik en schiet in de lach. Snel zet ze het volle dienblad op de tafel.

‘Dat is waar ook. Ik had voor mezelf koffie ingeschonken, maar had het nog niet helemaal op. Nou ja, wat maakt het uit. Ik ga gewoon met de chocolademelk verder.’

‘Wat gezellig heb je het hier.’ Renske kijkt waarderend rond. Haar ogen blijven haken op de brandende open haard. ‘Dat kan nu wel met dit weer. Het geeft sfeer, hè? En die warmrode vlammen maken dat je lekker kunt ontspannen.’

‘Ja.’ Meer weet Nicolet niet te zeggen. Ze zet de mokken en de cake op tafel en gaat tegenover haar vriendin zitten.

Er is iets met Renske. Dat zag ze meteen al toen ze voor de

deur stond. En nu merkt ze het ook aan haar manier van praten. Geforceerd. Niet echt. Waar is de spontane Renske gebleven?

‘Het was alsof je wist dat ik alleen zou zijn vanavond,’ zegt Nicolet. ‘Maarten moest vanavond naar een receptie van een collega. Eigenlijk niks gezellig, dus ik had me al met een mooi boek hier op de bank geïnstalleerd.’

‘En nu kom ik jou storen.’

‘Nee, dat zei ik je toch al? Ik vind het superleuk dat je onverwachts komt.’

Renske kijkt rond. ‘Robbert ligt zeker al op bed?’

‘Ja, een halfuur geleden al. Je had hem natuurlijk graag nog even willen zien.’

‘Dat is mijn eigen schuld. Had ik eerder moeten komen. Volgende keer beter. Hoe is het met hem? Groeit hij lekker? Hij lijkt veel op jou, hè?’

Nicolet pakt haar mobiel en gaat naast Renske zitten. Trots laat ze foto’s van Robbert zien.

‘Wat een schat,’ zucht Renske. ‘Wat ben jij rijk, Nicolet. Besef je dat wel?’

‘Ja.’ Nicolet knikt. ‘Zeker wel. Ik hoop dat jij het ook mee mag maken, Rens. Moeder worden is zoiets moois.’

Renske haalt haar schouders op. ‘Na Ron heb ik genoeg van mannen.’

‘Dat zeg je nu. Over een jaar denk je er waarschijnlijk anders over.’

Nicolet ziet het gezicht van haar vriendin versomberen nu haar ex-vriend Ron weer ter sprake komt. Ze moet snel overschakelen op een ander onderwerp. Ze zet haar mobiel uit en gaat weer tegenover Renske zitten.

‘Vertel eens, Rens, wat brengt jou opeens weer hier? Je hebt heel wat kilometers vanuit Groningen moeten rijden om hier te komen.’

‘Ik was aan het einde van de middag al hier. Mijn moeder is ziek, en omdat ik me zorgen om haar maak, wilde ik niet langer in Groningen blijven. Het is nu toch weekend, dus ik ben vanmiddag meteen uit school hierheen gereden.’

‘Wat is er met je moeder?’

Renske haalt haar schouders op. ‘Wist ik het maar. Van Arthur weet ik dat ze bijna niet eet, en erg stil en gesloten is. Vandaag heb ik het met eigen ogen kunnen zien. Ma is zichzelf niet, en ze ziet er niet goed uit. Op momenten als deze baal ik ervan dat ik zo ver weg ben gaan wonen. Maar je weet het, ik kon daar zo’n fantastische baan krijgen en ik wilde zo graag een streep onder mijn oude leven zetten. Ik dacht een nieuw begin in Groningen te kunnen maken. Nu vraag ik me af of ik de goede keus wel heb gemaakt.’

‘Om je moeder?’

Renske knikt. ‘Sinds mijn vader is overleden, is mijn moeder meer op zichzelf geraakt. Ze heeft mijn broer Arthur wel in de buurt, maar die heeft ook zijn eigen gezin. Ik had misschien hier in de buurt moeten blijven wonen voor haar. Maar na dat met Ron...’ Renske roert krampachtig in haar mok met chocola. De slagroom wordt vergeten en smelt tot een dun papje in de warme drank. Ze schudt heftig haar hoofd alsof ze al het gepieker van zich af wil schudden.

Nicolet begrijpt nu al meer. Ja, Ron, haar ex-vriend, heeft haar laten zitten voor een ander. Renske heeft een beroerde tijd achter de rug, waarin zij, Nicolet, haar zo veel mogelijk steun heeft gegeven. Maar verdriet kun je niet afnemen. Ze ziet Renske nog zitten in haar radeloosheid. Wat had ze zich machteloos gevoeld.

Toen kwam die baan in Groningen. Op een basisschool werd een leerkracht gevraagd voor groep 7. Renske heeft geen moment gearzeld en meteen gesolliciteerd. Tot haar verrassing werd ze daar aangenomen, en al heel snel daarna is ze naar Groningen verhuisd.

En nu was ze weer een weekend terug bij haar moeder.

‘Je loopt dus met een schuldgevoel,’ concludeert Nicolet. ‘Om-dat je meent dat jij je moeder in de steek hebt gelaten.’

Renske knikt. ‘Je begrijpt me.’

‘Mm, tot op zekere hoogte. Ik snap natuurlijk wel dat jij je zorgen om je moeder maakt, maar ik weet zeker dat jouw moeder jou ook je nieuwe baan gunt.’

‘Niet zo ver weg.’

‘Heeft ze dat gezegd?’

‘Dat niet direct. Ik voel zoiets gewoon aan.’

Er valt een stilte. Nicolet kijkt nadenkend voor zich uit. Ze is al tien jaar bevriend met Renske en dus kent ze haar moeder. Een vrouw die alweer zeven jaar weduwe is.

Nicolet heeft het van dichtbij meegemaakt. Lidy van Dongen heeft haar man tot het laatste toe intensief verzorgd. Ze heeft weinig tot geen hulp van buitenaf aan willen pakken, omdat ze het helemaal alleen wilde doen. Toen haar man was overleden, was ze niet alleen overmand door verdriet, maar tegelijk viel ze ook in een diep gat. Ze kwam letterlijk met lege handen te staan, na een intensieve, drukke periode waarin ze haar man met hart en ziel had verzorgd. Dat gaf zijn weerslag op haar zoon en dochter: Arthur en Renske.

Arthur had zijn vrouw en drie kinderen, Renske was op dat moment alleen. Tot een paar maanden geleden heeft ze bij haar moeder gewoond. Nadat ze in de steek was gelaten door haar vriend, kwam Renske tot het besluit om het roer radicaal om te gooien.

Nicolet kan wel raden wat er zich tussen moeder en dochter heeft afgespeeld.

‘Is je moeder werkelijk ziek? Of heeft het meer te maken dat ze zich eenzaam voelt?’

Renske knikt. ‘Ze voelt zich door mij in de steek gelaten. Niet dat ze me dat midden in mijn gezicht zegt, maar ik voel precies wat ze tussen de zinnen door wil zeggen. En dat geeft zo’n ellendig schuldgevoel, Nicolet.’

‘Een misplaatst schuldgevoel dus,’ concludeert Nicolet. ‘Jij hebt recht op je eigen leven, Renske. Je moeder mag jou niet volledig voor zichzelf opeisen.’

Ze kijkt Renske doordringend aan. Renskes blik dwaalt van haar weg.

‘Ik begrijp haar wel,’ zegt ze dan zachtjes.

‘Je begrijpt haar omdat het je moeder is. Je wilt haar geen pijn doen en je denkt dat jij dat veroorzaakt. Maar dat zie je verkeerd,

Rens. Vertel eens, heb je het naar je zin in Groningen? Hoe is het op je werk?’

Meer heeft Renske niet nodig, want enthousiast begint ze te vertellen. Het valt Nicolet al gauw op dat Renskes ogen weer glans krijgen. De bleekheid in haar gezicht maakt plaats voor een gezonde, blozende kleur. Voor Nicolet een bewijs dat haar vriendin daar in Groningen op haar plaats zit. Wat jammer dat ze zich nu zo laat meeslepen door het medelijden om haar moeder. Want dat is het natuurlijk.

‘Zou je terug willen?’ vraagt ze dan, als Renske eindelijk klaar is met vertellen.

Renske kijkt haar een moment verward aan. ‘Terug willen?’ herhaalt ze. ‘Je bedoelt naar mijn moeder terug?’

‘Ja.’

Renske aarzelt met antwoord geven. ‘Ik heb het naar mijn zin in Groningen. Ik vind het heerlijk om mijn eigen leven daar te hebben. Vind je me egoïstisch, Nicolet?’

‘Nee!’ Nicolet schudt heftig met haar hoofd. ‘Nee, helemaal niet. Het zou eerder van jouw moeder egoïstisch zijn als zij jou voor de rest van haar leven aan zich wil binden. Stel je voor dat je getrouwd was, dan was je ook het huis uit gegaan.’

‘Maar misschien wel in de buurt gebleven.’

‘Als je man hier woonde en werkte. Maar als je een man zou krijgen in Groningen, was je daarnaartoe gegaan.’

‘Als... ja. Maar het is niet zo.’

‘Probeer het nuchter te bekijken, Renske. Vraag je moeder af en toe eens een weekend in Groningen. Dan is ze er ook een poosje tussenuit. En als jij regelmatig naar je moeder gaat, dan is er niets waarover jij je schuldig zou hoeven te voelen.’

‘Denk je?’

‘Dat weet ik zeker.’

‘Ik ben blij dat ik vanavond naar jou toe gekomen ben, Nicolet. Dit had ik net even nodig. Ik voel me alweer veel beter.’

Nicolet steekt lachend een duim naar haar op. ‘Goed zo. En belooft me dat je niet opnieuw gaat piekeren.’

Het is elf uur als Renske weer weggaat. Het was later geworden dan ze hadden gedacht. In de stilte die er valt nadat de deur achter haar is dichtgevallen, zit Nicolet nog een poosje in gedachten voor zich uit te staren.

Vreemd dat Maarten nog niet terug is. Zo lang duurt die receptie toch niet? En het is in Rotterdam. Een halfuurtje rijden hiervandaan. Nou ja, het zal wel. Ze zal er straks meer van horen.

Als het tegen twaalven loopt, vindt Nicolet het te gek worden. Ze rolt om van de slaap en besluit niet langer op Maarten te wachten. Ze snapt er niets van. Hij heeft ook geen appje gestuurd om haar te laten weten waar hij zo lang bleef.

Hoewel ze heel moe is, kan ze niet in slaap komen als ze eenmaal in bed ligt. Ze voelt zich onrustig. Onzin, houdt ze zichzelf voor. Waar zou ze zich onrustig over moeten maken? Maarten is een volwassen man met verantwoordelijkheidsgevoel.

Het is al halfeen als ze beneden een sleutel in het slot hoort. Opgelucht haalt ze adem.

Het duurt even voordat Maarten de slaapkamer binnenkomt.

‘Hoi, ben je nog wakker?’ vraagt hij.

Nicolet knippert tegen het felle licht dat hij aandoet. ‘Wil je het licht uitdoen?’

‘Ja hallo... Ik moet iets kunnen zien.’

‘Dan kun je toch ook het kleine nachtlampje aandoen?’

Maarten geeft geen antwoord, maar laat zich op de rand van het bed zakken en buigt zich speels achterover. ‘Niet zo mopperen. In plaats dat je blij bent dat je me weer ziet.’

Nicolet komt half overeind. ‘Waar bleef je? Zo lang duurde die receptie toch niet?’

‘Tot tien uur. Daarna heb ik bij een collega thuis nog een afzakkertje genomen.’

‘Welke collega?’

‘Die ken jij nog niet. Hij werkt sinds twee maanden bij ons. Ik zal hem eens hier vragen, dan kun jij ook kennis met hem maken.’

‘En zijn vrouw?’

‘Die heeft hij niet. Hij is vrijgezel.’

‘O.’ Het blijft even stil. Dan gaat ze verder: ‘Waarom heb je me niet via een appje laten weten dat je wat later zou komen?’

‘Waarom?’ In het licht van het bedlampje kijkt hij haar vragend en verbaasd aan. ‘Ik hoef jou toch niet van minuut tot minuut in te lichten waar ik uithang?’

‘Nee, natuurlijk niet. Maar dit is heel wat anders. Ik dacht dat je op zijn laatst zo rond elf uur terug zou zijn. Ik begreep niet waar je bleef.’

‘En ik begrijp niet waar jij je zo druk om maakt.’ Maarten doet het licht uit en trekt haar daarna naar zich toe. ‘Je kunt je beter om andere dingen druk maken. Om je man, bijvoorbeeld.’

‘Ik ben moe, Maarten. Ik wil slapen. Het is al één uur.’

Maarten lacht zachtjes: ‘Morgen is het zaterdag. Dan kun je uitslapen. Ik zei je al: je maakt je druk om dingen die er niet toe doen. Denk liever aan mij.’

Als Maarten al lang slaapt, staart Nicolet in het donker voor zich uit. Nu kan ze helemaal niet meer slapen. Klaarwakker is ze.

Ze begrijpt niets van Maarten. Hij lijkt zo op zichzelf gericht. Alsof zijn belangen meer tellen dan de hare. Zo kent ze hem niet. Of heeft ze hier eerder geen oog voor gehad?

Onrustig draait ze zich op haar andere zij.

Nu heeft ze nog niet eens de gelegenheid gehad om Maarten te vertellen van het onverwachte bezoek van Renske.

Ze vraagt zich af of het wel zin zou hebben. Hij is er waarschijnlijk niet eens in geïnteresseerd.

Of is zij heel negatief?

De klok slaat twee hele slagen voordat ze eindelijk in slaap valt.

Eerste deel van een nieuwe trilogie door Thea Zoeteman

Nicolet is getrouwd met Maarten. Samen hebben ze een zoon van anderhalf, Robbert. Hoewel ze nog niet zo lang getrouwd zijn, verschijnen er nu al kleine barstjes in hun huwelijk. Maarten vertoont hoe langer hoe meer vervelende karaktereigenschappen. Hij gaat voortdurend voorbij aan Nicolets wensen en gevoelens. Als het tweede kindje zich aandient, gaat het van kwaad tot erger. Tevergeefs zoekt Nicolet naar de man die ze in hun verkeringsstijd heeft leren kennen: charmant, spontaan, behulpzaam en met de nodige humor. Ze wil trouw blijven aan haar belofte, maar hoe? Nicolet voelt zich alleen en begrijpt niet waarom Maarten zo veranderd is. Tot ze ineens een artikel leest dat haar de ogen opent.

Trouw aan een belofte is een zeer realistische en meeslepende roman van **Thea Zoeteman** over een vrouw die zich staande probeert te houden in een moeilijk huwelijk door te zoeken naar lichtpuntjes en te vertrouwen op God.

CITER REEKS

ISBN 978 90 2053 747 5 NUR 344

9 789020 537475

www.citerreeks.nl